

Ἀναπῆρε. (ἀπέρσ.) Ἀναπῆρε ἡ βροχὴ, τουτ. ἀνέλαθεν, ἢ ἔλκυσσεν ὀλίγον.

Ἀνάπ. λαγα. (τά) ἢ φρ. « Ἐπῆρε τ' ἀνάπ. λαγα », σημ. περιπλανᾶται ἔνθε καὶ κεῖθεν.

Ἀνάρραχ. (τό) ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἀναρρί-
χέμαι (σκαλόνω) ἢ πασχίζω ν' ἀναβῶ) λέγεται ἡ
παρὰ τοῦ ὄχλου ὑποτιθεμένη σκιά τῶν τεθνεώτων,
ἥτις περιφέρεται πανταχοῦ.

Ἀνασβολωμένος, καὶ ἀποσβολωμένος (ἐκ τοῦ
ἀρχαίου ἀποσβολῶ ἢ ἀσβολαίνω καὶ ἀσβολά-
λω) τουτ. ζοφώδης, ὁμιχλώδης, σκοτεινός. « ἔτσι-
ξε ὁ κακὸς καιρὸς μετὸν ἀνασβολωμένο ». (ἰδὲ καὶ
ἀποσβολόνω).

Λέγεται ὅταν συσχετίζονται ἡ συνομιλοῦν δύο
ἄνθρωποι δύστροποι, ἢ μοχθηροί.

Ἀνάσα (ἡ) καὶ **Ἀνάσαυμα,** ἡ ἀνασταυρός, (ἐκ
τοῦ ἄση, ἀσάω, ἀσάινω, καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως)
« ἐπῆρε τὴν ἀνάσα του », τουτ. ἀνέπνευσε.

Ἀνασακιάζω, καὶ **Ἀντισακιάζω,** θέτω τι εἰς
σάκκον, ἀνακινῶν αὐτόν πρὸς πλείονα χωρητικό-
τητα.

Ἀνασέρνω (ἐκ τοῦ σέρω πρὸς τὰ ἄνω) ἀνα-
ρύω. « Ἀνασέρνω νερό », τουτ. ἀντλεῖ ὕδωρ ἐκ τοῦ
φρέατος.

Ἀνασηκόνω, καὶ **Ἀντισηκόνω.** Σηκόνω ὀλί-
γον πρὸς τὰ ἄνω. « Ἀντισηκόνω ὀλίγον », ἢ, « ἀ-
νασηκώσω τὸ φρέμα σου ».

Ἀνασούπι (τό). Λέγεται ἡ ἐξωτερικὴ θεὰ τοῦ
προσώπου, τὸ ἴθος. ἢ ἔκφρασις τοῦ χαρκτικῆρος.
« ἔτσι τόχει τὸ ἀνασούπι του ».

Ἀνάστα (ἡ) καὶ ἀνασταίνω, καὶ ἀναστεμένος.
Λέγεται ὅταν ἐκτρέφεται βρέφος ἢ ζῶν τι καὶ
φθάσῃ τὴν ἡλικίαν τῆς αὐτοσυντηρήσεως· ὡς, « ἀ-
ναστεμένο παιδί » « εἶναι καλὴ ἀνάστα » τὸ δεῖν κα-
λῶν.

Ἀνάτριχα, (ἐπίρ.) ἀντιστράφως, ὡς « ἐξῆγαλε
ἀνάτριχα τὰ τσουράπια ἢ τὴν φανελλά » (flanelle)
τουτ. ἀνάποδο (à rebrousse, à contre-poil.)

Ἀνασαντόνω, καὶ **ξεσαντόνω,** σημ. διχσκεδά-
ζω, καὶ ξεφάντωμα.

Ἀνάφειλα, (ἐπίρ.) καὶ ἀναφέ. λετα, ἀντὶ τοῦ
ἀνώφειλα, ἀνωφέλευτα, ἀνωφελῶς. « αὐτὸς εἶναι ἀνά-
φειλος ἄνθρωπος », ἢ αὐτὸ δὲ φεῖλῃ, ἀντὶ τοῦ δὲν
ώφελεῖ.

Ἀνάφεντος, λέγεται ὁ ἄνευ κινήτου (αὐτοκέ-
φαλος) καὶ ἀναφεντία.

Ἀναφέρνει, τουτ. ἀναστενάζει μετ' ὀλοφρυμῶν
ἢ λυγμῶν (sangloter). Λέγεται ἐπὶ ἀνθρ. πνέοντος
τὰ λείσθια, ἀναφέρνει ἀκόμι. »

Ἀναφούρουλα, (ἐπίρ.) καὶ ἀναφουρουλιάζω, λέ-
γεται ὅταν θέλῃ τις νὰ αὐξήσῃ τὸν ὄγκον προσκε-
φαλαίου, ἢ στρωμνῆς πλήρους μαλλίων ἢ βαμβα-
κίου, κτλ. « ἀναφουρούλισσε τὸ στρώμα ».

Ἀναπτερυγιάζει, ἀντὶ τοῦ ἀναπτερυγίζει, λέ-
γεται ὅταν σηκώνεται νὰ πετάξῃ τὸ πτενόν, ἢ ἀνα-
τενάζει τὰ πτερά του.

Ἀναρώλησε, σημαίνει τὸ ἀνέλαθεν ἐκ τῆς νό-
σου, εἶναι εἰς ἀνάρρωσιν καὶ ἐτηκώθη ἀπὸ τὸν

κράβδατον. ἴσως μεταφ. ἐκ τοῦ ἐξερώλησε τουτ.
ἐξῆλθε τῆς φωλιᾶς, ἢ ἐξεκλώσθησε.

Ἀναχαντρόνει. Τὸ παρὰ τοῖς Ῥοδίοις ἀναχαι-
ντρόνει) τουτ. ἐξαγριοῦται καὶ ἀνορθῶν τὰς τρίχας
κινεῖται νὰ ὀρμήσῃ. Παράγουν τινὲς τὴν λέξιν ἐκ
τοῦ ἀναχαιτίζει (ἀνὰ—χαίτη) ὡς τοῦ Ἑρωτοκρίτου.
« ἀναχαντρώσανον τὰ μαλλιά καὶ τρέχει νὰ τὸ
πίσῃ ».

Ἀναχαράσσει. Τρυτάσμον τοῦ ἀρχαίου μηρυ-
κάζει, ἢ μηρυκίζει, τουτ. ἀναμασπεί τὴν τροφήν,
καθὼς οἱ βόες, τὰ πρόβατα, κτλ. (Ruminer).

Ἀναχασκίζει, ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἀναχάσκει, ἀνα-
χαίνει. « ἀναχασκίζει νὰ τὸ εἰπῇ. » τουτ. ἀνοίγει
τὸ στόμα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἀναχύνω καὶ **ἀνάχυμα.** Λέγεται ἡ πρώτη ἄ-
ρωσις τοῦ ἀγροῦ. « ἀναχύνουν τὰ χωράφια », ἢ « τὰ
κάνουν ἀνάχυμα ».

Ἀνώ. λ. πιστα (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ ἀνελπίστως, παρ'
ἐλπίδα.

Ἀνεμόκορμος. Ὁ στύλος ἐφ' οὗ περιστρέφεται
καὶ στηρίζεται ἡ ἀνέμη.

Ἀνεμί-δα (ἡ) λέγεται τὸ λικνιζόμενον κενόν ἢ τὸ
περικάλυμμα τῶν ἀλωνισθέντων γεννημάτων, ἢ σιτη-
ρῶν, ὅπερ εὐκόλως πέρνει ὁ ἀνεμος. « ἐλίχινε τὸν
καρπὸ ἀπὸ τὴν ἀνεμίδα ».

Ἀνεμογάμης. Πτηνὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἀρ-
πακτικῶν, περιιπτάμενον καὶ στηριζόμενον ἐπὶ
τοῦ ἀνέμου μετ' ἀναπεπταμένας πτέρυγας. Λέγεται
καὶ βάρδακος.

Ἀνεμοσαμπουρο. κοινῶς ἡ ἀνεμοζάλη, ὁ σφο-
δρὸς καὶ τρικυμιώδης ἀνεμος καὶ ἀνεμοστρόφιλος
(ὁ ἀνεμυστρόβιλος) λέγεται θυελλώδης αἰφῶν (αἰφου-
νας) λαίλαψ, καταιγίς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—οοο—

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΓΕΝΝΑΙΑ. Δημήτριος ὁ Στωϊκὸς
ὑβρισέ ποτε τὸν αὐτοκράτορα Φλάβιον Οὐεσπασια-
νόν, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη· Σὺ μὲν ποιεῖς καὶ λέγεις
ταῦτα ἵνα σὲ θανατώσω, ἐγὼ ὅμως κῶνα ὑλακτοῦντα
δὲν φονεύω ποτέ.

ΕΥΦΥΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑ. Ἐμπορὸς τις ἐπώλησε πρὸς
τὴν σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος Γαλλικηνῶ εὐτελεῖς
τινας λίθους ἀντὶ τιμαλφῶν· ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα
ἀνακαλύψασα τὴν ἀπάτην ἠρεθίσθη τὰ μέγιστα, καὶ
μετὰ γυναικείας ἐπιμονῆς ἀπῆρται νὰ τιμωρηθῇ αὐ-
στηρῶς ὁ ἀπατεών. Ἐνδύσαντος δὲ ἐπὶ τέλους τοῦ
αὐτοκράτορος, μετεφέρθη ὁ ἔμπορος εἰς τὸ ἀμφιθέα-
τρον ἵνα παλαιῇ μετὰ θηρίων. Ὅτε παρουσιάσθη ὁ
κατάδικος οἱ θεαταὶ ἤρχισαν νὰ κατακρίνωσι τὴν αὐ-
στηρότητα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ οἰκτείρωσι τὸν
ἔμπορον, ὡς μέλλοντα νὰ κατασπαρχθῇ ὑπὸ ἀγρίων

Οιρίων· ἀλλ' ὅποιά ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτῶν ὅτε ἀντὶ τοιούτων εἶδον παρουσιαζόμενον πρόβχτον! Τότε ἅπαντες ἤρχισαν νὰ γελῶν, ὁ δὲ αυτοκράτωρ στραφείς χαριέντως πρὸς τὴν αυτοκράτειρά τῃ εἶπεν· Ἐκεῖνος ὑπάκουσεν ἡμῶς, ἰδοὺ, φίλτατε μου, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀνταπατῶμεν αὐτόν.

ΓΕΝΝΑΙΟΥΤΥΧΙΑ ΜΟΝΑΡΧΟΥ. Λοδοβίκος ὁ ΙΑ', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐνησχολεῖτο ἐνίοτε εἰς στιχουργίαν. Συντάξας ποτε εἰδύλλιον οὕτινος τὴν ἀτέλειαν ἐνόησε καὶ αὐτός, τὸ ἐδείξε τῷ στρατάρχῃ Γραμμοντίῳ καὶ εἶπεν·— Ἐμαθὼν ὅτι καταγίνομαι εἰς τὴν ποίησιν καὶ καθ' ἑκάστην μὲ ἀποστέλλουσι πλῆθος παντός εἶδους ποιημάτων, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα εἶναι ἀθλιέστατα· ἐκ τούτων εἶναι καὶ τὸ πρὸν εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον παρακαλῶ ν' ἀναγνώσῃς χάριν περιεργείας. — Ἀναγνοὺς δὲ ὁ στρατάρχης αὐτὸ ἀπεκρίθη·— Βλέπω ὅτι ἡ ὑμετέρη Μαγαλειότης κρίνει κάλλιστα περὶ ὧν ἐν γένει τῶν πραγμάτων, διότι ἀληθῶς οὐδέποτε ἀνέγνων ἀθλιέστερον τούτου. — Μειδιάσας τότε ὁ βασιλεὺς ἐτανέλαθεν. — Εἰπέ μοι δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ εἶναι ἀνόητος; — Ἀνοητότατος μάλιστα, προσέθηκεν ὁ στρατάρχης. — Εὐχαριστοῦμαι τὰ μέγιστα· εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς, ὅτι μοὶ ὠμίλησας μετ' εὐκαιρίας, διότι ἐγὼ εἶμαι αὐτός ὁ ποιητής. — Ἀκούσας ταῦτα ὁ στρατάρχης ἀνέκραξεν· — Ἄ! Μαγαλειότατε, μ' ἐπεθύλευθήτε· ἐπιτρέψατέ μοι παρακαλῶ ν' ἀναγνώσω αὐτὸ ἐκ δευτέρου μετὰ πλείονος προσοχῆς. — Ὅχι, φίλτατέ μοι στρατάρχα, ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεὺς, σφίγγων εὐνοϊκῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τὰ πρῶτα αἰσθήματα εἶναι αἰείποτε φυσικώτερα.

ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ. — Ἑρβίκος ὁ Δ', τῆς Γαλλίας βασιλεὺς, ἐρωτεύθει Ἑρβικέτην τὴν ἐξ Ἐντράγγης ὑπερχέλη νὰ νυμφευθῇ αὐτήν· ἀλλ' αὕτη δυσπιστοῦσα κήχησεν ἐπιμόνως νὰ δοθῇ ἐγγράφως ἡ ὑπόσχεσις. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔνθα εὐχαριστήσῃ αὐτὴν συνέταξε τὸ ὑποσχετικόν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐγχειρίσῃ αὐτὸ τῇ Ἑρβικέτῃ ἠθέλησε νὰ τὸ δείξῃ τῷ διαστέμῳ Σουλλῇ ὑπουργῷ του· οὗτος δὲ ἀναγνοὺς αὐτὸ τοσοῦτον δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀπρεπῆ ταύτην πράξιν, ὥστε πλήρης ὀργῆς κατεκερμάτισε τὸ ἐγγραφο. — Εἶσαι τρελός! ἀνέκραξε τότε μετ' ὀργῆς ὁ βασιλεὺς. — Ναί, εἶμαι τρελός, ἀπεκρίθη ὁ ὑπουργός, ἀλλ' εἴθε νὰ ἦμην ὁ μόνος ἐν Γαλλίᾳ! — Μετὰ τὸ κίνημα τοῦτο ἐνόμισεν ὁ Σουλλὴς ὅτι ἠθελεν ἀπiléσει τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως· πλὴν οὗτος συναλθὼν εἰς ἐαυτὸν καὶ γνωρίσας κατὰ πόσον ὠφελήθη ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης πράξεως τοῦ πιστοῦ ὑπουργοῦ, προθύβασεν αὐτὸν ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν στρατάρχου τοῦ πυροβολικοῦ. Εὐτυχεῖς, λέγει, ὁ διηγούμενος τὸ συμβάν τοῦτο συγγραφεὺς, οἱ βασιλεῖς οἱ ἔχοντες τοιοῦτον πιστόν ὑπουργόν! Εὐτυχεῖς δὲ καὶ οἱ λαοὶ οἱ ἔχοντες ἡγεμόνας ἐκτιμῶντας τοὺς τοιούτους ὑπουργούς!

ΧΑΡΤΟΠΛΙΚΤΗΣ. Εἰς τῶν αὐλικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λοδοβίκου τοῦ ΙΑ', ἀπολέσας εἰς τὰ χαρτὰ ἅπαντα τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, εὗρίσκετο ἐν μεγίστῃ χρημάτων ἀπορίᾳ· ὅθεν εἰσελθὼν ποτε

εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως ὑπεξήρασε τὸ ὥρολόγιον αὐτοῦ, ὃ ἐκουφεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ φορέματός του. Ὅτε δὲ ἐπκνήλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν συνέπεσαν, ἐνῶ ἐπλησίασε τὸν βασιλέα, νὰ σημάνῃ τὸ ὥρολόγιον, ὥστε ἐρωράθη· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς εἰσπλαγνισθεὶς αὐτὸν οὐ μόνον τῷ ἐτυγχώρησεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὥρολόγιον τῷ ἐδώρησεν εἰπὼν ταῦτα·— Ἰδοὺ, εἰς ποίας πράξεις φέρουσι τὰ χαρτοπαιγνία καὶ αὐτοὺς τοὺς τῆς ἀνωτέρης τάξεως ἀνθρώπους.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΙΔΑΙΟΣΤΝΗ. Ἐξελθοῦσά ποτε μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς περίπατον κατὰ τινὰ παρλιάν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία, ἀπῆντησε χωρικὸν παῖδα καταγινόμενον εἰς συλλογὴν κοχλίων· πλησίασας δὲ αὐτόν ὁ μικρὸς τῆς βασίλισσας υἱὸς καὶ ἰδὼν κάλαθον πλήρη κοχλίων ἀνέτρεψε καὶ διεσκόρπισε τὰ ἐν αὐτῷ. Ἰδὼν ὁ χωρικός τὸν κάλαθον αὐτοῦ ἀνεστραμμένον ἤρχισε νὰ συλλέγῃ τὰ διασκορπισθέντα, ἀπετάθη πρὸς τὸν βασιλόπαιδα καὶ εἶπε μὲ ὕψος ἀπειλητικόν·— Πρόσεξε μὴ πράξῃς ἄλλοτε τοιοῦτόν τι. — Ὁ δὲ βασιλόπαις·— Γέμισε, ἀπεκρίθη μὲ ἥθος ὑπεροπτικόν, τὸν κάλαθόν σου καὶ θέλεις ἰδεῖ. — Ὁ χωρικός ἐγέμισε τὸν κάλαθον. — Ἰδοὺ, εἶπεν, ὁ κάλαθος εἶναι γεμάτος. — Ὁ βασιλόπαις ἐλάττισε τότε ἐκ νέου τὸν κάλαθον καὶ διεσκόρπισε τὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ μόλις τὸν ἀνέτρεψε καὶ ὁ χωρικός κατέρρεε γρονθοκόπημα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλόπαιδος εἰπὼν·— Μάθε τοῦ λοιποῦ νὰ σέβῃς τοὺς πολίτας. — Τότε ὁ βασιλόπαις ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρήσῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὴν μητέρα του· αὕτη δὲ ἰδοῦσα τὸν υἱὸν τῆς ἡλλοιωμένον καὶ ἔχοντα ἐξωγκωμένον τὸ πρόσωπον ἐνόησεν ὅτι κατι τι εἶχεν συμβῆ· διὸ ἐρωτήσασα αὐτὸν ἐπληροφόρηθη τὰ διατρέξαντα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ δυσχερευθῇ καὶ νὰ ὑπερκατίσῃ τὸν υἱὸν τῆς·— Καλὰ σ' ἔκαμην, εἶπε, καὶ ἐὰν ἐκεῖνος δὲν σ' ἐτιμῶρει ἐγὼ θὰ σ' ἐπαίδευσά. — Καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τ' ἀνάκτορα ὁ παῖς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πρὸς ὃν εἶπεν·— Ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου ὁ υἱός σου ἔδωκεν ὠφέλιμον μάθημα εἰς τὸν συνομίλικα αὐτοῦ υἱόν μου, ἐπιθυμῶ καὶ γὰρ πρὸς ἀμοιβὴν, ὅπως ἡ φροντίς τῆς ἀγωγῆς καὶ συντηρήσεως αὐτοῦ ἀνατεθῇ ἐν συγκατατίθεσθαι, τοῦ λοιποῦ εἰς ἐμέ. — Καὶ λαβοῦσα οὕτω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ὁ υἱός αὐτοῦ ὡς ὑπότροφος τοῦ στέμματος εἰς ἐν τῶν βασιλικῶν ἐκπαιδευτηρίων.

Ι. ΔΕ-ΚΙΤΑΛΛΑΣ.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ. Εἰς τὸ Ἀρσακίον Παρθενάγωγεῖον προσεφέρθησαν ἐσχάτως δρ. 2916, καὶ λ. 30 ὑπὸ τῶν ἐξῆς φιλογενεστάτων κυρίων·

Δανιὴλ Ἀποστόλου δρ.	300.
Καλλιόπης Ξενοφ. Μπαλλῆ.	600.
Νικολ. Ζαρίφη	1516, 30.
Τερψιχόρης Β. Μελά.	500.

2916, 30.

Κατὰ τὸν κανονισμόν δὲ τῆς Φιλεκπαίδ. ἐταιρίας οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἔλαβον τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον καὶ ἀνεγράφησαν **ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ**.